

תְּצוּה

מתוך ספר לקוטי הלכות

כ"ב ... להעלות נר תמיד

שרש הנשמה הוא בחינת רצון, ועל פן נקראת נפש מלשון רצון. ותקף הרצון הוא כמו נר דולק כי האהבה והרצון בוער להשם יתברך ברשפי שלהבת י"ק שממנו מודליקין כל הנרות הקדושים בחינת לאנהרא בוצינין ולאדלקא שרגין ולהאיר המאורות ולהדליק הנרות] שזה בחינת אור הנשמה שנקראת נר, ואור הנר הזה הוא יכול להאיר בכל מיני חושך וצלמות בתוך עצם גשמיות הגוף והעולם הזה הנקרא חושך. כי איך שהוא אף על פי כן לבו בוער עדין ברשפי אש וכו' להשם יתברך אשר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וכו'.

הנה יש שבע מדות דקדשה וכן להפך, והאדם בא לזה העולם להתנסות בזה שיעבר עליו כמה מיני חושך הפלולים בשבעה, שזה בחינת שבעה מדורי גיהנם שהאדם נענש בהם חס ושלום, כשלא עמד בנסיון ונכשל בהם בחינת ושבעה עדנין יחלפון עלוהי [שבעה זמנים יעברו עליו]. ובפרט מי שרוצה להתחיל לکنס בעבודת ה' שאזי מתגבר עליו הבעל דבר יותר ויותר ובהכרח שיעבר עליו כמה וכמה מיני חושך כמעט בלי שעור והכל כלול בבחינת שבעה נפילות בחינת שבע יפל צדיק וכו' וכל קיומו בכל מיני נפילות הוא על-ידי הרצון דקדשה, הינו להתחזק בכל מה שעובר עליו לבלי להניח את הרצון דקדשה ולהתחיל בכל יום מחדש ברכונות חזקים להשם יתברך.

אזי הרצון דקדשה מאיר לו כמו

נר ממש שמאיר בכל מיני חושך שבעולם. וזה בחינת שבעת הנרות של המנורה להאיר בכל מיני נפילות שהם בחינת שבעה כנ"ל, ולזכות לתורה ותפלה שהם גם כן בחינת שבעה כמבאר בפנים. אבל אי אפשר לזכות לזה כי אם על-ידי שמקשרין את עצמו לצדיקי אמת שהם בחינת משה ונסתלק ברעוא דרעיון ברצון שברצונות והוא מכניס תקף הרצון דקדשה בכל אחד ואחד אפלו אם נפל למקום שנפל חס ושלום, הוא מכניס בו גם כן שיתגבר בתקף הרצון הטוב ועל-ידי זה הוא מעלה משמד לרצון. (הלכות ברכת השחר ה', מ"ד לפי אוצר היראה - רצון, ד')

כ"בא ... באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת

בזמן שהיה הבית המקדש שאז היה עקר הארת המחין פידוע, ואז היה עקר המשכת

השבת של רבי נחמן רבני נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

כוכבי אור

אש ... שמעתי מר' ישעיה שולם ששמע מאביו שפעם אחת ספר רבנו ז"ל עמהם מענין עולם התהו, ואז אמר עצה לזה שישבע בנקיטת חפץ בשר שכל ימי חייו לא יעבר עליו אחד משלשה זמנים הקבועים להיות אצלו. הינו על ראש השנה ועל שבועות ועל שבת חנוכה, כי אז היה זמן קהלה לכל. והשני זמנים אחרים היה החיוב רק על אותם שאינם רחוקים ממקומו כל כך, והרחוקים היה להם זמנים אחרים, הינו שבת שירה, ושבת נחמו כי אז היה ז"ל נוסע אליהם, וגם לשבע שתכף אחר המיתה וההסתלקות הוא מכרח לבא אליו ז"ל, ואז יהיה הכל על נכון.

אש וספר לענין זה מעשה (כמדמה שאמר שכתוב באיזה פנקס) שבעיר אחת היה שם איזה רב שהיה לו אהבה גדולה עם בעל הבית אחד מהעיר. פעם אחת נתקשרו בתקיעת פף, שכל מי שסתלק קדם יבוא ויספר לחברו מהנעשה עמו.

אש ונסתלק הרב מקדם ונשתתה הדבר עשר שנים, והגיע עת הסתלקות הבעל הבית הנ"ל, וספר את הדבר לבנו ומסר לו פח התקיעת פף, ונשתתה עוד עשרה שנים, ונסתלק גם הבן ומסר התקיעת פף לבנו ונשתתה עוד שמונה שנים, ובא הרב הנ"ל בחלום לבן בנו הנ"ל וספר לו מה שעבר עליו. בעת שהניחו אותו בקבר נדמה לו שהוא חזק ובריא על כל אבריו...

(ההמשך מעבר לדף)

התורה, כמו שכתוב: כי מציון תצא תורה וכו'. אבל גם אז היה עקר המשכת המחין והתורה ביום וסמוך ללילה היו צריכין להדליק נרות המנורה, דהינו להמשיך בחינת שמן משחת קדש, שהוא הדעת, להמשיכו מהתורה שקבלו ביום להדליק בו כל הנרות הקדושות בלילה כדי שיאירו הנרות הקדושות בלילה, דהינו שגם בלילה יאיר עלינו אור התורה שקבלנו ביום על-ידי שדלקנו משם הנרות הקדושות של המנורה, כי עקר הארת נרות המנורה נמשכין מבחינת אור התורה כמו שכתוב באהל מועד מחוץ לפרכת העדת יערך אתו וכו'.

שנרות המנורה צריכין שיהיו ערוכים כנגד ארון העדות ששם התורה, כי משם הם מאירין בכל לילה, דהינו מהתורה שקבלו ביום, וכן בכלליות העולם שכל ימי הצדיק הוא בחינת יום ואז עקר המשכת הדעת והתורה שהמשיך עלינו.

אחר הסתלקותו שהוא בחינת לילה, כמו שכתוב במיתת יאשיהו: ביום בא השמש בצהרים וכו', ואז נסתמו תרעין [שערים] דגן-עדן ונסתלק הדעת אך אנו מחיין עצמנו בהתורה שהמשיך עלינו ביום, דהינו בחיים חיותו, כי הצדיקים הגדולים, שהם בחינת משה, הם ממשיכין חדושי תורתם על-ידי עלית הנפשות (עיין לקוטי מוהר"ן א' - סימן י"ג), והם ממשיכים התורה ממקום עליון נורא ונשגב כזה בשכל נפלא כזה עד שיש פח בתורתם להשיב ולהחיות כל הנפשות שיעסקו בתורתם לנצח, כי כל התגלות תורתם היה על-ידי שהעלו הנפשות כנ"ל, ובגדל פחם העלו גם את כל הנפשות העתידין לבוא בבחינת ולא אתכם לבדכם וכו', כי את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה. והמשיכו התורה בקדשה כזאת עד שכל מי שיעסק בתורתם תאיר לו התורה לצאת מחשכת אפלתו בבחינת נר לרגלי דברך ואור לנתיבותי.

כי על-ידי עסקו בהתורה חוזר ונתחדש נפשו בבחינת עבור מקמת שזאת התורה נמשכת

אליו מס' התורה י
אליו מס' התורה י
אליו מס' התורה י

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב/סז)

שוב להגיד ולשיר **נ נח נחמ נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

לראות באבי הנחל

= עבודת השם (חלק 2) =

על כל אבריו, ומה זאת שיעשו עול כזה לקח אדם חי ובריא ולקברו בחייו, רק מה לעשות, אחר כך בא על דעתו לנסות את עצמו אולי יוכל לעלות מקברו. ונדמה לו שהרים את הגולל עם עפר הקבר ויצא מקברו. רק איך אפשר לכנס לעיר הלא הוא מלבש בתכריכין של מתים. והיה בדעתו להמתין עד חשכת לילה בין השמשות, ואז יכנס לביתו, ומרחוק הסתכל על העיר והפיר את הבתים, וגם את ביתו הפיר. אחר כך בא על דעתו כי אי אפשר לו לכנס כך אף לביתו, כי יפחדו בני ביתו. בתוך כך נדמה לו שהולך סרטור (טענדלער) ונושא מלבושים, יש לו גם מלבושים ששייכים לו כמלבושי הרבנים. ודבר עמו אולי יעשה עמו חלוף על התכריכים כי הם טובים וחדשים עדין, וזה יום אחד שלבשם. והספים הסרטור ונתן לו המלבושים ונכנס לעיר.

ר' ישראל אמר, שעד שיבוא משיח לא יהיה עוד אנשים כמו ר' ישראל קרדונר, אבל... ופעם אמר: "כשיבוא משיח נזכה למדרגה יותר ויותר ממנו".

ר' ישראל דבר עם ר' שלמה וקסלר מרבו ר' ישראל קרדונר, השיב ר' שלמה: "אבל מי יכול להגיע למדרגה שלו".

ר' ישראל ספר, שר' ישראל קרדונר היה נוהג להכנס אל המקום הקדוש של ציון הרשב"י בלי נעלים בקיץ, אולם בחורף היה לובש אותם מפאת הקר החזק. ופעם שמע בת קול מהרשב"י, ומאותו הזמן נהג להכנס לרשב"י בלי נעלים גם בחורף. וכשאחד שאל את ר' ישראל (בער) מה אמרה הבת קול, השיב: "אני לא שאלתי, והוא לא אמר לי".

ר' ישראל עסק פעם בעבודת ה' במירון עם ר' ישראל קרדונר, ובקש ממנו לחזור לצפת כדי לאכל - שיהיה לו כח להמשיך בעבודת השם. אולם ר' ישראל קרדונר השיב שהרי הגוף יכול להתקיים שלשה ימים בלי אכל, ולכן אמר: "נשאר עוד, ואם לא נשיג אבל (לאחר שלשה ימים) - נחזור לצפת", וכך קימו. וביום השלישי הגיעו נשים קנות לציון, אפו לחם ונתנו להם.

אמר: "איך ר' ישראל קרדונר אמר הזהר והתקונים ברשב"י - זה אי אפשר לתאר, למעלה מהטבע! רק רבנו הקדוש יכול לעשות דבר כזה".

כשנכנס ראה שאין זה העיר שלו, יש שם בתים אחרים. וסבר בדעתו אולי טעה ונתהה לאיזה עיר אחרת קרובה. בתוך כך נשתתה קצת לתוך הלילה ובכל בית העיר פנו את הנרות כנהוג, רק בבית אחד האיר עדין. ונכנס לבית זה והוא רעב מאד כשנכנס ראה ששם הוא (גארקער) בית תבשיל. ושאל יש כאן מה לאכל והשיבו לו יש, אבל יש לך מעות השיב אין לי. אמרו לו בכאן אין אבל בלי מעות כי הוא גארקער, ויצא בפחי נפש.

בתוך כך האיר היום, כי אז היה לילות הקיץ וראה מרחוק שני אנשים ויש להם איזה דין ודברים ביניהם. ונתקרב אליהם ופסק להם דין תורה אמתי (כך ספר ז"ל), ונתן לו אחד שני זהב ונכנס לגארקער וצוה לתת לו אכל ומוגו לו קצת יי"ש ורצה לשלוח את אחד אחריו לילך תפך ומכרז לילך עמהם. כשבא אל הבית דין, נתרגזו עליו הבית דין מאד ושאלו אותו מדוע באת לכאן איש זר לפסק בכאן דין תורה אמתי. כפזה זמן ממתנים אנחנו לזה שיבוא לפנינו דין תורה אמתי, ועכשו באת לכאן ופסקת דין תורה אמתי. וצוה לחפש אותו אולי לקח שחד וחפשו אצלו ומצאו שני זהובים הנ"ל ופסקו הבית דין עליו להעביר אותו ולהפשיט מעליו כל המלבושים ולדחף אותו לחוץ ערם, ועשו כך. והיה לו להרב הנ"ל צער גדול מזה ואמר בדעתו ששוב לפניו לילך ולחזור אל קברו כי מחיים כאלו טוב מהם המות.

ושלום ארס תאות המשגל. כי באמת אין בנו דעת לשמר ורענו מזה, רק ברחמיך לבד תשמר את ורענו שלא יינקו מחלב שאינו טוב ונר.

ותעור לנו ולרענו תמיד, באפן שנוזה כלנו אנחנו ורענו לשמר את הברית קדש באמת. ולתקן ולטהר עצמנו מכל השלש מדות האלו שהזכרנום לפניך. ועלידי-זה נוזה לשמר את היראה שלמה שבלב, ונוזה לבנין ירושלים חיש קל מהרה, ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות. וליראה ממך תמיד, ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את ה' אלקינו. לפניו נעבד ביראה ופחד ונודה לשמו תמיד, עד שנוזה עלידי היראה שלמה שבלב לברא מלאך שישפיע נבואה לכלי הנבואה, וימשך השפעת הנבואה בעולם. ויקים מקרא שפתוב, ונבאו בניכם ובנותיכם.

תאות משגל היא אחת משלש תאוות שהם מפסידין ופוגמין היראה שבלב. ועלידי שמקבלין חגיגה שבועות פראוי, עלידי-זה ממשיכין דעת לתקן תאנה זאת ועלידי-זה זוכין ליראה ולהשפעת הנבואה ולתפלה וכו' (לקוטי מוהר"ן תנינא, סימן א'; עיין יראה ויום טוב).

תאות משגל היא כפי החלב שינק בקטנותו. על-כן צריכין לשמר את התינוק מאד שיינק מאשה בשרה, כי בשהתינוק יונק מאשה חצופה אזי מתגבר בו, חס ושלום, תאות נאוף; וכן להפך, כשיונק מאשה בשרה אין לו חמימות תאנה זאת כפי-אם מעט המכרח למצות התורה (שם).

ותרחם עלינו, ותוכנו ותגאלנו מעצם מרירות העבדות הקשה והכבדה והמרה מאד שהיא תאות המשגל. אשר גלות ועבדות של תאנה רעה ומרה הזאת עומד ומתגבר עלינו בכל-עת, עד אשר מררו את חיינו בעבודה קשה ויעבדו בנו בפרך, כאשר אתה ידעת את נגעי לבבו של כל אחד ואחד. ובעונותינו הרבים כלו ביגון חיי וענותי באנחה, כשל בעוני פחי ועצמי עששו, ויכנע בעמל לבי נכשלתי ואין עוזר. (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה א')

ותושיענו ברחמיך הרבים לתקן ולזכך הדמים שבקרבונו, ונוזה להכניע הדם שבחלל השמאלי שבלב. ותעזרנו שנוזה לזכך ולטהר את לבנו מפגם ארס עכירת הדמים שיש בנו מינקותנו. עלידי עכירת החלב שאינו טוב שהיינו יונקים אז, אשר עלידי-זה מתגבר חס ושלום חמימות תאות המשגל. אנא ה', זכנו לתקן ולזכך כל זה מהרה, עד שנוזה לשבר תאות המשגל לגמרי.

אבל איך חוזרים אל הקבר הלא אין לו תכריכים; בתוך כך התחיל אחד לטען בשבילו עד מתי יצערו אותו כל כך, יקחו אותו למשפט ויקבל את דינו ויפטר (ואמר רבנו ז"ל מסתמא הזכיות שלו טענו כך בשבילו), והשיבו כי אי אפשר לקרב אותו עדין אל המשפט מחמת התקיעת כף שנתן בזה העולם, ומכרח מקדם לילך ולהודיע ולהפטר מהתקיעת כף. ואז הלך והודיע לכן בנו אחר עשרים ושמונה שנים כנ"ל.

ותוכנו לקדשת הברית באמת, ותרחם עלינו ועל עוללינו וטפנו ועל כל ילדי עמך בית-ישראל, ותומין ברחמיך הרבים לכל ולדותינו, מיניקות כשרות והגונות שיהיה חלבם טהור וכשר, זך וצח. ותשמר ותציל את כל ורענו, שלא יינקו מנשים חצופות אשר חלבם טמא, שלא ימשיכו בהם חס

אמר המוציא לאור שמעתי באומין מאנשי שלומנו, שרבנו ז"ל סים כך, אבל מי שזכה להיות אצלי השלשה פעמים בשנה, הינו ראש השנה שבועות שבת חנכה יצאל מעולם התהו. ה' יצילנו אמן):

שבת שלום וכל הישועות